

El temps perdut de Carla Simón

Roden «Estiu del 1993» a la Garrotxa, un film sobre els records infantils de la directora

El rodatge a Sant Feliu de Pallerols va escenificar la Festa Major · X.V.

L'argument d'«Estiu del 1993» són les vivències de la Frida, una nena de sis anys de Barcelona, a la qual se li moren els pares de sida i s'ha de traslladar a viure amb els seus tiets de la Garrotxa. Es tracta de l'experiència real de la vida de la directora Carla Simón. Produïda per Inicia Films, la pel·lícula té un pressupost de 800.000 €, necessita dos centenars de figurants i personatges secundaris i l'estrena a sales comercials serà a la tardor del 2017

XAVIER VALERI | OLOT

Una nena de sis anys és conscient que s'ha quedat sense pares i que no els veurà mai més. És part del missatge de la pel·lícula Estiu del 1993. L'altra part del missatge és que la nena ho pot superar i adaptar-se a una família nova i a un entorn diferent del de la seva vida recent.

El film narra la història personal de la directora Carla Simón (1987), la qual en una cerca del coneixement de la seva pròpia existència va fer un guió i ara dirigeix el film. La història és un trasllat a l'estiu, quan Simón, òrfena de pares, va haver d'aprendre a viure amb els tiets i la cosineta de quatre anys en l'ambient rural de la Garrotxa.

«D'una banda -explica Simón-, hi ha aquesta nena que es trasllada de la ciutat al poble i, de sobte, el món rural la sorprèn cada dia». Segueix explicant que «després, hi ha tota la part d'adaptar-se a aquesta nova família que són els seus parents i els coneix, però han de passar a ser una família. Tots tenim papa, mama i germans i quan de sobte això no existeix de res, doncs vol un procés». Al final la pel·lícula té un missatge, «on t'adones que aconseguiran ser una família, malgrat els costis».

També -segons ella- és per explicar l'acceptació de la mort per part d'un nen. Per això explica que «els adults donen el missatge que els nens no entenen la mort. En realitat -jo quan ho vaig viure-, ho vaig entendre i ho vaig acceptar, més o menys». Simón pensa que «la nena a poc a poc ho va entenent. Hi ha dificultats d'adaptació, perquè a ella no li agraden gens els animals». Un exemple era el rodatge d'ahir, que mostrava les dificultats de la protagonista per entendre que en una masia hi ha gallines i que els ous es van a buscar al galliner i que això hauria de passar a formar part de la seva vida. «L'altra part -explica- és la pressió de la família».

De l'elaboració de la pel·lícula, Simón diu: «Jo tinc moltes imatges que -de sobte- em vénen a la memòria i que també es distorsionen i és molt complicat intentar-les posar a la pel·lícula».

Exposa el motiu, pel qual hagi escollit la seva propia biografia com a argument del seu primer llargmetrage: «Jo -recorda- vaig estudiar a Londres i allà hi havia gent de tot arreu i em vaig adonar que cadascú té la seva història i la seva motxilla de coses». Argumenta que «del que coneixes és del que pots parlar. Va ser allà on vaig decidir que tenia moltes ganes d'explicar una cosa que coneixia molt, amb les imatges que tenim al cap des de sempre» i indicava que «per a mi ha estat com un retrobament després de tant de temps de viure a Londres i d'estar a Barcelona».

Abans de filmar, Simón va seleccionar entre 1.000 nenes per al paper de Frida (ella a la ficció). Per als papers dels pares també va buscar molt. Els pares de ficció són David Verdaguer (10.000 km) i Bruna Crusi (Incerta Glòria). El rodatge dura 6 setmanes i es fa íntegrament a la Garrotxa.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/08/12/temps-perdut-carla-simon/798679.html?utm_source=rss